

หนึ่งร้อยห้าสิบสอง (2)

ความขัดแย้งเพิ่มระดับขึ้น

หลังจากเสวี่ยเจียเยว่เข้ามาในห้องของตัวเองแล้ว ความเสียใจพลัน
พรุ้งพรุ้งออกมา

เธอหันเหไปทั้งร่างด้วยความหวาดกลัว ก่อนจะรู้สึกถึงความเย็น เมื่อ
ก้มหน้าลงมองก็พบว่าร่างกายแทบจะเปลือยเปล่า เพราะเมื่อครู่ชุดของเธอ
ถูกเสวี่ยหยวนจิ้งกระชากออกอย่างไร้มารยาทในห้องของเขา

เสวี่ยเจียเยว่รีบเดินไปเปิดตู้ใส่เสื้อผ้าหยิบชุดใหม่ออกมาสวม ขณะที่
เธอสวมอยู่นั้นมือทั้งสองข้างยังคงสั่นเทาพร้อมน้ำตาไหลพราก คิดไม่ออกว่า
เหตุใดเสวี่ยหยวนจิ้งจึงได้กระทำเช่นนี้กับเธอ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ยังปฏิบัติกับเธอ
อย่างอ่อนโยน ไม่ว่าเรื่องอันใดก็แล้วแต่เธอ ไม่เคยใช้ความรุนแรงบังคับขึ้นใจ
เช่นนี้

อันที่จริงแล้ว... อาจเป็นเพราะช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาเสวี่ยหยวนจิ้ง
ทำดีกับเธอมากเกินไป ดังนั้นเสวี่ยเจียเยว่จึงเริ่มไวใจเขาโดยไม่มีการป้องกัน
ตัวเอง คิดเพียงว่าอีกฝ่ายเหมือนแมวเหมียวตัวน้อยที่ใจดีไร้พิษภัยมาโดย
ตลอด แต่ความจริงแล้วเนื้อแท้ของเขาเป็นเช่นนี้เองอย่างนั้นหรือ

คนย่อมมีพินหัน เสวี่ยหยวนจิ้งที่เคยมอบความอบอุ่นให้เธอ จู่ๆ ก็เปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน แน่่อนว่าเสวี่ยเจียเยว่ไม่อาจทำใจยอมรับได้ชั่วขณะ ยิ่งคิดเท่าไรก็ยิ่งเสียใจมากเท่านั้น น้ำตายังคงไหลพรากออกมาไม่ขาดสาย

หลังจากสวมเสื้อผ้าและใช้ปิ่นปักผมเรียบร้อยแล้ว ความเสียใจของเธอก็ทวีขึ้นอีก ความรู้สึกที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคือเธอไม่อาจทำใจอยู่ร่วมกับเสวี่ยหยวนจิ้งได้อีกต่อไป เสวี่ยเจียเยว่หยิบเงินจำนวนหนึ่งติดตัวเอาไว้ จากนั้นก็แหม่ประตูออกอย่างเงียบๆ และมองดูด้านนอกอย่างระมัดระวัง

ประตูห้องของเสวี่ยหยวนจิ้งยังคงเปิดอ้าอยู่เช่นนั้น เขายังอยู่ในท่าเดิมเหมือนตอนที่เธอออกมา นั่นคือนั่งนิ่งๆ อยู่บนเตียงไม่ยอมขยับ ไม่รู้ว่าการกำลังคิดอะไรอยู่

เมื่อเห็นเช่นนั้น เสวี่ยเจียเยว่ก็เปิดประตูให้กว้างขึ้นอีกนิดแล้วแทรกตัวออกมา ก่อนจะย่องออกไปด้านนอกเบาๆ

ด้วยกลัวว่าจะถูกเสวี่ยหยวนจิ้งจับได้ เธอจึงนึกอยากจะกลายเป็นแมวจริงๆ เพราะเวลาที่แมวมันเดินมักไม่มีเสียง โชคดีที่ยามนี้ในใจของเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังสับสน อีกทั้งเสวี่ยเจียเยว่ยังตั้งใจเดินให้เบาที่สุด ตอนที่เธอเดินออกไปถึงลานเรือนนั้น ชายหนุ่มจึงไม่สังเกตเห็นแม้แต่หน่อย

เสวี่ยเจียเยว่ถอนหายใจอย่างโล่งอกขณะที่คิดว่า ขอเพียงเดินผ่านประตูกลาง เสวี่ยหยวนจิ้งก็ไม่อาจจับตัวเธอได้แล้ว แต่โชคร้ายที่ไม่ระวังจึงเตะหินก้อนเล็กๆ จนมันกลิ้งหลุนๆ ไปบนลานเรือน ทำให้ชายหนุ่มตื่นจากภวังค์ทันที

เธอรีบหันหน้าไปมองเขา และเห็นว่าเสวี่ยหยวนจิ้งกำลังเงยหน้ามองมาทางนี้พอดี

เสวี่ยเจียเยว่ตกใจเป็นอย่างมาก ขณะเดียวกันเธอก็เลิกสนใจการเดินทาง ย่องให้เบาที่สุด เปลี่ยนเป็นรีบวิ่งออกไปข้างนอกโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใด

แต่เธอรู้ดีว่าตนไม่อาจวิ่งหนีพ้น หากชายหนุ่มเห็นว่าเธอกล้าหนีออก

จากเรือนแล้วจับตัวไว้ได้ เสวี่ยเจียเยว่ก็กลัวว่าเขาจะทำเรื่องที่ทำได้เมื่อรู้
ต่อ

เสวี่ยเจียเยว่ตกใจกลัวจนเหงื่อแตกพลั้กเต็มแผ่นหลัง ยามนี้ในหัวของ
เธอคิดเพียงว่าต้องหาที่หลบก่อน

ทันใดนั้นเธอก็เห็นรถม้าคันหนึ่งจอดอยู่ในตรอกแคบๆ คงเป็นของ
ครอบครัวที่อาศัยอยู่ในเรือนตรงข้าม ทว่ารถม้าที่เคยเห็นก่อนหน้านี้ เป็นรถ
ลากม้าที่เต็มไปด้วยกลองไม้ แต่รถม้าคันนี้มีตัวรถที่มีหลังคาคลุม ตอนนี้อยู่
สี่ล้ออันยังปิดไว้ จึงมองไม่เห็นสิ่งที่อยู่ด้านใน

เพราะรู้ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งจะตามมาทันที เสวี่ยเจียเยว่จึงไม่ได้ไต่รถตรง
เธอจึงปีนปึกผืนเสื้อตอมดอกไม้ออกมา แล้วโยนไปที่พื้นตรอกแคบๆ จาก
นั้นก็ยื่นมือไปเลิกล่านบนรถม้าขึ้น ก่อนจะปีนขึ้นไป และปล่อยม่านลงทันที

คิดไม่ถึงว่าจะมีคนนั่งอยู่ในรถม้าคันนี้ด้วย

คนผู้นั้นอาจกำลังหลับตาพักผ่อน หรือไม่ก็หลับจริงๆ แต่ตอนนี้เมื่อมี
คนปีนขึ้นมาบนรถม้าของตน ตาที่หลับสนิทพลันเบิกกว้าง มองผู้บุกรุกอย่าง
ไม่สบอารมณ์

แต่เมื่อเห็นว่าคนที่ขึ้นมาคือเสวี่ยเจียเยว่ คนผู้นั้นก็นิ่งไปชั่วขณะ

เสวี่ยเจียเยว่เองก็ตะลึงงันเช่นเดียวกัน เพราะอีกฝ่ายคือตันหงอี่!

หนึ่งร้อยห้าสิบสาม

ผิดหวังจากการสูญเสีย

เหตุใดฉันถึงมาถึงที่นี่ได้

ความสงสัยย่อมผุดขึ้นในใจของเสวียเจียเยว่ แต่เห็นได้ชัดว่าตอนนี้มีใช้เวลามาอยู่สาม

เพราะเธอได้ยินเสียงฝีเท้าอันเร่งรีบกำลังเดินเข้ามาใกล้รถม้า คิดว่าน่าจะเป็นเสวียหยวนจิ้งไล่ตามมา

เสวียเจียเยว่หวาดกลัวอยู่ลึกๆ ว่าหากเสวียหยวนจิ้งเห็นเธออยู่ในรถม้า อีกทั้งยังมีต้นหงอี่อยู่ที่นี่ด้วย เกรงว่าตอนนั้นเขาคงระเบิดความโกรธออกมาทันทีกระมัง แม้แต่จุดจบของเธอก็คงไม่น่าดูเท่าไรนัก ดังนั้นตอนนี้เธอจะไม่ส่งเสียงโดยเด็ดขาด หวังเพียงว่าเสวียหยวนจิ้งจะเห็นปืนปักผมที่เธอโยนทิ้งไว้บนตรอก และคิดว่าเธอทำหล่นเอาไว้ตอนที่วิ่งหนีไป จากนั้นเขาก็รีบวิ่งตามหา โดยไม่ึกสงสัยเลยว่าความจริงแล้วเธอมาหลบอยู่ในรถม้าคันนี้

ทว่าแม้เสวียเจียเยว่จะไม่ส่งเสียง ก็ใช้ว่าต้นหงอี่จะไม่ส่งเสียงเช่นกัน เมื่อเห็นว่าแววตาของต้นหงอี่ยังคงสับสน และดูคล้ายจะอ้าปากเอ่ยถามเธอ

เสวี่ยเจียเยวจึงไม่สนใจอะไรมากนัก รีบโน้มตัวเข้าไปใกล้พร้อมใช้มือปิดปาก เขาเอาไว้อย่างแน่นหนา พลางส่ายหน้าเป็นเชิงบอกว่าห้ามส่งเสียงใดๆ ออกมา

เดิมทีตันหงอี่เดินทางเข้ามาเมืองหลวงก็ย่อมเหนื่อยล้าเป็นธรรมดา เมื่อครู่เขาจึงนั่งหลับในรถม้า ทันใดนั้นก็เห็นแสงสว่างวาบตรงหน้า และได้ยินเสียงกุกๆ กักๆ ดังขึ้น เขาจึงตื่นทันที ขณะเดียวกันก็กำลังคิดว่าบ่าวรับใช้คนใดกลั้มารบกวนการนอนของตน นี่ก็ไม่ถึงว่าพอลืมตาขึ้นมาจะพบกับเสวี่ยเจียเยว

ตอนแรกเขาคิดว่าตนเพียงฝันไป เพราะถึงอย่างไรตลอดหนึ่งปีมานี้เขาก็ฝันถึงเสวี่ยเจียเยวมาโดยตลอด และคิดไม่ถึงว่ายามนี้มีมืออ่อนนุ่มข้างหนึ่งจะยื่นมาปิดปากเขาเอาไว้อย่างแน่นหนา

ฝ่ามือเล็กร้อนฟ้าวและนุ่มนวล ทั้งยังได้กลิ่นหอมอ่อนๆ อีกด้วย...

หากนี่เป็นความฝัน เช่นนั้นก็ฝันที่สมจริงมากเกินไปกระมัง

ตันหงอี่นึกสงสัย ดวงตาของเขาจับจ้องไปที่เสวี่ยเจียเยวหนึ่ง

อีกฝ่ายสวมเสื้อฉางอ้าวด้านหน้าปกกลายดอกไม้สีขาวพระจันทร์กระโปรงยาวสีเขียวน้ำทะเลสาบ มวยผมของเด็กสาวยุ่งเหยิงเล็กน้อย เครื่องประดับสักซันก็ไม่มี ดูจากท่าทางลุกลี้ลุกลนของเสวี่ยเจียเยวเมื่อครู่ แม้ว่าจะเสื้อผ้าจะดูเรียบร้อย แต่ผมดูเหมือนไม่ได้จัดให้ตึง อีกทั้งดวงตาคู่นั้นยังแดงก่ำ เปลือกตาบวมซ้า คงเพิ่งผ่านการร้องไห้มา และหากมองดูดีๆ จะเห็นคราบน้ำตาบนพวงแก้มขาวเนียน

แต่สิ่งเหล่านั้นหาใช่เรื่องสำคัญไม่ เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคือกางกับคอของเด็กสาวล้วนมีรอยซ้าสีแดง...

ผิวของเสวี่ยเจียเยวขาวเนียนราวหยก เมื่อมองดูครู่หนึ่ง รอยซ้าสีแดงเหล่านั้นก็ยิ่งเห็นชัดจนน่าตกใจ

แววตาของตันหงอี่ทะมึนลงทันที เขาอยากจะเอ่ยถาม แต่ปากเขายังมีมือของเสวี่ยเจียเยวปิดไว้อย่างแน่นหนา จึงไม่สามารถเอ่ยคำใดออกมาได้

เสวี่ยเจียเยวไม่ได้สนใจชายหนุ่ม เพียงหันหน้าไปอีกด้าน ฟังเสียงการเคลื่อนไหวจากด้านนอก

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าอันรีบร้อนของเสวี่ยหยวนจิ้งห่างออกไปไกลจนเสียงหายในที่สุด เธอถึงได้ถอนหายใจเสียบๆ

แต่เสวี่ยหยวนจิ้งอาจเดินกลับมาได้ตลอดเวลา ดังนั้นเธอจะอยู่ในรถมาได้ไม่นานนัก ต้องรีบหนีไปจากที่นี่

ด้วยเหตุนี้เสวี่ยเจียเยวจึงปล่อยมือที่ปิดปากตันหงอ้อเอาไว้ ไม่มีเวลาวางเอย่ถามว่าเหตุใดเขาถึงมาอยู่ที่นี่ได้ เพียงพยักหน้าให้ชายหนุ่มอย่างรีบร้อนและยิ้มให้อย่างรู้สึกผิด ถือเป็นการขอโทษที่เมื่อครู่นี้เธอป็นขึ้นมาในรถม้าของเขากะทันหัน ทั้งยังเอื้อมมือไปปิดปากเขาอีก

จากนั้นเสวี่ยเจียเยวก็เลิกม่านขึ้นแล้วคิดจะกระโดดลงไป

แต่ยังไม่ทันได้กระโดด แขนขวาของเธอก็ถูกตันหงอ้อจับเอาไว้ เขาใช้แรงเพียงเล็กน้อยก็ดึงเธอกลับไปเดิมได้

ม่านที่ถูกเลิกขึ้นได้เพียงนิดเดียวร่วงลงทันที

เสวี่ยเจียเยวกังวลว่าเสวี่ยหยวนจิ้งจะย้อนกลับมาได้ทุกเมื่อ ถ้าเห็นเธอกับตันหงอ้ออยู่ในรถม้าคันเดียวกัน ด้วยนิสัยชอบใช้ความรุนแรงและขี้อึงของ เขาต้องมีพายุที่จะโหมกระหน่ำอย่างบ้าคลั่งรอเธออยู่แน่นอน ดังนั้นเมื่อเห็นว่าตันหงอ้อดึงแขนเธออยู่ เสวี่ยเจียเยวจึงรีบหันกลับไปกล่าว

“เจ้าดึงข้าไว้ทำไม รีบปล่อยข้า”

ตันหงอ้อไม่มีทีท่าว่าจะปล่อย ถึงขั้นจับเอาไว้แน่นกว่าเดิม เขามองเสวี่ยเจียเยวด้วยแววตาซับซ้อน พร้อมกับเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ

“เจ้าหลบใครอยู่ แล้วรอยที่คางกับคอของเจ้าใครเป็นคนทำ”

เมื่อเอ่ยคำถามนี้ออกมา หัวใจของเขาพลันเจ็บปวดอย่างรุนแรง ราวกับมีคนใช้มีดแทงเข้ามาที่หน้าอกของเขาอย่างฉับพลัน

ความจริงเขารู้อยู่แล้วว่าคนที่กล้าทำเช่นนี้กับเสวี่ยเจียเยวต้องเป็น

เสวี่ยหยวนจิ้ง ตอนนั้นอีกฝ่ายพูดเองไม่ใช่หรือว่าตนกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่
หมั่นหมายกันแล้ว แต่ถ้าเป็นเสวี่ยหยวนจิ้งจริงๆ เช่นนั้นเด็กสาวจะร้องให้
ทำไม ทั้งยังหลบซ่อนตัวอีก เห็นได้ชัดว่าเด็กสาวไม่ยินยอม...

จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในใจ ระหว่างที่กล่าวออกมา น้ำเสียงของ
ชายหนุ่มแผ่วไปด้วยจิตสังหารอยู่หลายส่วน

“เสวี่ยหยวนจิ้งบังคับเจ้าอย่างนั้นหรือ”

ขณะที่กล่าวเขาก็คิดจะเลิกม่านขึ้นเพื่อตามไปเอาเรื่องกับเสวี่ยหยวนจิ้ง
เสวี่ยเจี๋ยเยว่ปวดหัวยิ่งนัก ไม่สนใจแม้แต่ความอับอาย รีบเอื้อมมือ
ไปดึงแขนเขากลับมา “เรื่องของข้ากับเขา เจ้าไม่ต้องมายุ่ง”

หากเขายื่นมือเข้ามาแทรก เช่นนั้นเรื่องมันก็จะยิ่งยุ่งมากกว่าเดิม

ตันหงอ้อได้ยินคำตอบเช่นนั้น หัวใจของเขาพลันหนักอึ้งทันที

เขาเดาไม่ผิด เป็นเสวี่ยหยวนจิ้งจริงๆ แต่เสวี่ยเจี๋ยเยว่กลับบอกเขาว่า
อย่ามายุ่ง...

ตันหงอ้อหัวเราะอย่างขมขื่น สัมผัสได้เพียงความทุกข์ระทมในใจของ
เด็กสาว

พอเห็นแววตากระวนกระวายของเสวี่ยเจี๋ยเยว่เมื่อครู่ รวมกับคราบ
น้ำตาที่ไม่ได้เช็ดบนใบหน้าของอีกฝ่าย เขาพยายามอย่างเต็มที่เพื่อเก็บความ
เจ็บปวดทั้งหมดไว้ แล้วถอนหายใจเบาๆ พลังเอ่ยถาม “เกิดเรื่องอะไรขึ้น
ระหว่างเจ้ากับเสวี่ยหยวนจิ้ง”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เม้มปากไม่เอ่ยตอบ ทำเพียงหมุนตัวกลับคิดจะเลิกม่าน
ขึ้นแล้วกระโดดลงจากรถม้า แต่ได้ยินเสียงเย็นชาของตันหงอ้อดังขึ้นตามหลัง

“หากเจ้ากำลังหลบเสวี่ยหยวนจิ้ง เขาเป็นคนฉลาด เก่งว่าตอนนั้นคงรอ
เจ้าอยู่ข้างนอกไม่ใกล้ไม่ไกลนัก หากเจ้าลงไปตอนนี้ แน่نونว่าต้องถูกเขา
จับได้ทันที เจ้าแน่ใจจริงๆ หรือว่าจะกระโดดลงไปตอนนี้”

เมื่อที่กำลังเลิกม่านขึ้นแข็งทื่อไปชั่วขณะ เสวี่ยเจี๋ยเยว่ยอมรับว่าคำพูด

ประโยชน์ของต้นหงอี่มีเหตุผล

แม้ว่าเธอจะโยนปิ่นปักผมไว้บนตรอกแคบๆ เมื่อครู่นี้เพื่อหลีกลอด เสวี่ยหยวนจิ้งที่กำลังโกรธและกระวนกระวายใจอาจตกหลุมพราง แต่ถึงอย่างไร เขาก็เป็นคนฉลาด เกรงว่าอีกไม่นานคงรู้ว่าถูกเธอหลอก จากนั้นจะย้อนกลับมา หากเธอลงไปตอนนี่คงถูกเขาจับได้ในทันที

แต่ธรม้าก็อยู่ตรงนี้ได้ไม่นาน เพราะเป็นที่เดียวในตรอกแคบๆ ที่สามารถซ่อนตัวได้ หากเสวี่ยหยวนจิ้งย้อนกลับมา เกรงว่าสิ่งแรกที่เขาจะตรวจดูคงเป็นธรม้าคันนี้

เมื่อคิดเช่นนั้น หัวใจของเสวี่ยเจียเยวก็เต้นรัว มือกำمانแน่นขึ้นในทันที ต้นหงอี่มองดูอยู่ด้านหลังก็รู้ว่าเขาเดาไม่ผิดจึงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “เจ้าเชื่อ ข้า ข้าจะให้เจ้าซ่อนอยู่ในเรือนข้าชั่วคราว เสวี่ยหยวนจิ้งคงไม่คิดว่าเจ้าจะอยู่ในเรือนของข้าหรอก”

เสวี่ยเจียเยวไม่กล่าวอะไร เพียงหันกลับไปมองต้นหงอี่ ขณะเดียวกัน ก็ไตร่ตรองในใจว่าควรเชื่อเขาดีหรือไม่

ดูเหมือนว่าตั้งแต่เธอได้รู้จักกับต้นหงอี่ แม้ว่าตอนแรกเขาจะมีนิสัยเหมือนคนขี้ขลาด ชอบใช้เงินฟาดหัวผู้คน แต่ด้านอื่นๆ ของเขาก็ไม่น่าไว้วางใจ ตั้งแต่ชายหนุ่มสารภาพรักกับเธอในคราวนั้น ด้วยเหตุผลว่าเธอมีคู่หมั้นแล้ว เขาก็ไม่มาทวงใจเธอที่เรือนอีก พอได้พบกันอีกครั้ง นิสัยคนขี้ขลาดเหมือนแต่ก่อนกลับไม่มีแล้ว เขากลายเป็นคนพูดน้อย สุขุม และเก็บเนื้อเก็บตัว...

เมื่อนึกถึงเรื่องในอดีต เสวี่ยเจียเยวก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา เธอคิดอีกสักครู่ก่อนจะยกมือขึ้นขีดจมูก แล้วหันหน้าไปทางอื่นโดยไม่มองต้นหงอี่ พร้อมกับกล่าวขณะที่แก้มทั้งสองข้างแดงเรื่อ

“เรือนของเจ้ามีประตูหลังหรือไม่”

ต้นหงอี่ตะลึงงันเป็นอันดับแรก แต่หลังจากนั้นก็เข้าใจว่าเสวี่ยเจียเยวหมายความว่าเช่นไร จึงพยักหน้าอย่างสนใจ “มีสิ”

เสวี่ยเจียเยว่ลงจากรถม้าไปพร้อมกับเขา และก้มหน้าเดินตามชายหนุ่มไป

เมื่อเดินผ่านประตูลานเรือน เสวี่ยเจียเยว่ก็มองสำรวจไปรอบๆ ถึงได้แน่ใจว่าต้นหงอี่อยู่ที่เรือนตรงข้ามกับเรือนของพวกเขาจริงๆ...

คุณชายใหญ่ที่บ่าวรับใช้บอกว่ากำลังจะเดินทางเข้ามาในเมืองหลวงเพื่อสอบนั่นก็คือต้นหงอี่

มุมปากเสวี่ยเจียเยว่กระตุก เธอพูดอะไรไม่ออก

เมื่อต้นหงอี่เห็นเช่นนั้นจึงเอ่ยถามเด็กสาว “เจ้าเป็นอะไรไป”

“เจ้าตุลึ” เสวี่ยเจียเยว่ชี้เรือนตรงข้ามด้วยสีหน้าเฉยชา “นั่นคือเรือนของข้า”

เมื่อต้นหงอี่ได้ยินเช่นนั้น แววตาก็เต็มไปด้วยความประหลาดใจโดยไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ แต่หลังจากนั้นไม่นานเขาก็ยิ้ม

“ดูเหมือนว่าข้ากับเจ้าจะมีวาสนาต่อกันมิใช่น้อยเลยนะ”

เสวี่ยเจียเยว่พูดอะไรไม่ออก...

เธอเริ่มรู้สึกเป็นกังวล ถ้าเสวี่ยหยวนจิ้งรู้ว่าเจ้าของเรือนตรงข้ามเรือนของตนคือต้นหงอี่ เขาจะขายเรือนหลังนั้นเลยหรือไม่ แต่เสวี่ยเจียเยว่อยู่ที่เรือนหลังนั้นมาสองเดือนแล้ว และคิดว่ามันคือเรือนของตัวเอง เธอไม่คิดจะขายทิ้งไปเด็ดขาด

ต้นหงอี่มองสีหน้าของเด็กสาว แน่แน่นอนว่าเขาสามารถเดาความคิดของอีกฝ่ายได้

ขณะที่หัวใจกำลังขมขื่น แต่อีกด้านหนึ่งกลับรู้สึกเป็นสุขกับความทุกข์ของคนอื่นเช่นกัน

เรื่องที่ทำให้เสวี่ยหยวนจิ้งไม่มีความสุขคือสิ่งที่ทำให้เขามีความสุข แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่อยากทำให้เสวี่ยเจียเยว่ลำบาก ดังนั้นเขาจึงเรียกบ่าวรับใช้ที่ยืนอยู่บริเวณนั้นแล้วสั่ง

“เจ้าพาแม่นางเสวียไปดื่มชาที่ห้องโถงใหญ่”

จากนั้นเขาก็พยักหน้าให้เสวียเจียเยว่แล้วเอ่ย “ข้ามีเรื่องอยากจะพูดกับพ่อบ้าน เจ้าเข้าไปรอข้าที่ห้องโถงก่อนเถอะ”

เดิมทีเสวียเจียเยว่ไม่คิดจะอยู่ที่เรือนของเขานานนัก เพียงคิดว่าเมื่อเข้ามาจากประตูหน้า ก็จะออกไปทางประตูหลังทันที ทำเช่นนี้จะสามารถหลบเลี่ยงเสวียหยวนจิ้งได้ แต่ตอนนี้ตันหงอู้พูดกับเธอเสร็จก็หันไปพูดคุยกับพ่อบ้านโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอสักนิด

หลังจากคิดดูแล้ว เธอก็เลือกที่จะเดินตามบ่าวรับใช้ไปทางห้องโถงใหญ่ และคิดในใจว่ารอให้ตันหงอู้กลับมาแล้วค่อยบอกลา จากนั้นจะแอบหนีไปทางประตูหลังอย่างเงียบๆ เพราะการจากไปโดยไม่บอกลางไม่ใช่เรื่องดีเท่าไรนัก

ตันหงอู้กระซิบบอกพ่อบ้านสองสามประโยค เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้าเป็นอันเข้าใจแล้ว ชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินไปที่ห้องโถงใหญ่

พ่อบ้านเดินออกไปจากประตูลานเรือน ขึ้นไปนั่งในรถม้าอย่างใจเย็น เพื่อจะรอทำตามที่ตันหงอู้สั่งเอาไว้

หนึ่งร้อยห้าสิบสี่

คนนอกคนใน

พ่อบ้านนั่งอยู่ในรถม้าไม่นานนัก ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าอันเร่งรีบดังอยู่ข้างนอก ทันใดนั้นตรงหน้าเขาก็มีแสงสว่างวาบ ม่านถูกคนด้านนอกเลิกขึ้น พ่อบ้านซ้อนตามองผู้มาเยือน อีกฝ่ายสวมชุดสีดำทั้งตัว ใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตร แต่กลับดูร้อนใจและเป็นกังวลอยู่ไม่น้อย ทั้งยังมีความหวังอยู่ลึกๆ

ว่าความหวังนั้นพังทลายลงเมื่อเห็นว่าในรถม้าคันนี้มีเพียงพ่อบ้านนั่งอยู่ คิ้วทั้งสองข้างขมวดแน่นทันที

“เจ้าเป็นใครกัน” พ่อบ้านตะคอกถาม “เหตุใดถึงมาเลิกม่านรถม้าคนอื่นตามอำเภอใจเช่นนี้”

เสี่ยวหยวนจิ้งไม่กล่าวคำใด เขาเพียงกวาดตามองอีกฝ่ายครู่หนึ่ง จากนั้นก็ปล่อยม่านลง ก่อนจะหมุนตัวกลับและกำลังจะก้าวเท้าไปข้างหน้า

พ่อบ้านแอบถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่จู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อซ้อนตามองก็พบว่าคนเมื่อครู่กลับมามีสีหน้าขึ้นอีก

เมื่อพ่อบ้านเห็นเช่นนั้น หัวใจของเขาพลันเต้นแรงอย่างห้ามไม่อยู่ และ

นึกถ้อยคำที่อยากถามไม่ออกไปชั่วขณะ

สายตาเฉียบคมของเสวี่ยหยวนจิ้งกวาดมองทั่วร่างของพ่อบ้าน สุดท้ายก็ตกอยู่ที่มือทั้งสองข้างซึ่งกำลังจับเขาเอาไว้

ไม่รู้ว่าด้วยเหตุใด พ่อบ้านที่ถูกเขาจ้องเช่นนี้รู้สึกเหมือนมีดาบจ่ออยู่ที่แผ่นหลังก็ไม่ปาน จึงนั่งอย่างไม่เป็นสุข

เสวี่ยหยวนจิ้งเอ่ยถาม “รถม้าคันนี้เป็นของเจ้าอย่างนั้นหรือ เจ้าเป็นเจ้าของเรือนหลังนี้ใช่หรือไม่”

“ใช่” พ่อบ้านนึกถึงคำพูดที่ตันหงอ๊อบบอกเอาไว้ แผ่นหลังของเขายืดตรงเสียงก็ดังขึ้น “เจ้าเป็นใคร เหตุใดถึงมาเลิกม่านรถม้าของข้าตามอำเภอใจเช่นนี้ ตั้งใจจะรบกวนการนอนของข้าหรือ ยังไม่รีบถอยไปอีก”

เสวี่ยหยวนจิ้งแค้นเสียงในใจ เรือนตรงข้ามเรือนของเขานั้นใหญ่โตโอ้อ่าอย่างน้อยก็ต้องเป็นเรือนขนาดสามส่วน รถม้าคันนี้ทำมาจากไม้ตะโก ฝ่าม่านทำจากผ้าไหมชั้นดี แต่คนที่นั่งอยู่ด้านใน... ซอกเล็บเต็มไปด้วยดินโคลน

เขาไม่ได้กล่าวคำใด เพียงปล่อยม่านลง จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป

เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มจากไปแล้ว พ่อบ้านยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ผุดซึมเต็มหน้าผาก ก่อนจะเลิกม่านขึ้นแล้วลงจากรถม้า บ่าวรับใช้เข้ามาพยุงบาเดินไป แต่ตอนที่เขาใกล้จะเดินถึงประตูลานเรือนนั้น ก็พบว่าชายหนุ่มกำลังยืนอยู่หน้าประตูลานเรือนของตน สองมือสอดอยู่ในแขนเสื้อ และเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยราวกับกำลังมองก้อนเมฆที่อยู่บนท้องฟ้า

ทั้งๆ ที่เสวี่ยหยวนจิ้งไม่ได้มองเขา แต่พ่อบ้านกลับรู้สึกกระวนกระวายจากนั้นก็สลดมือของบ่าวรับใช้ออก แล้วสาวเท้าเข้าประตูลานเรือนอย่างรวดเร็วและสั่งบ่าวรับใช้ให้รีบปิดประตูทันที

บ่าวรับใช้หลายคนที่ถูกเขาเร่งเร้า รีบเดินไปปิดบานประตูใหญ่

เมื่อได้ยินเสียงประตูใหญ่ปิดแล้ว เสวี่ยหยวนจิ้งที่จับจ้องไปอีกฝั่งก็หันกลับมา ทอดสายตามองประตูสีดำสองบานที่ปิดสนิท ก่อนจะหัวเราะออกมา

เบาๆ

เขาหันไปมองตรอกแคบๆ เงียบหึ่งความเคลื่อนไหวภายในเรือน

ภายในห้องโถงเรือนหลังใหญ่ของตระกูลตัน บ่าวรับใช้เซียวเสวีย-
เจียเยว่ นั่งลงอย่างนอบน้อม จากนั้นก็ยืนตัวตรงอยู่ด้านข้าง

เสวียเจียเยว่ มองพิจารณาไปรอบๆ พบว่าห้องโถงนี้ล้อมรอบไปด้วยสวนดอกไม้ แม้ว่าจะเป็นฤดูหนาว แต่ในสวนที่อยู่ด้านข้างก็มีต้นชาเสฉวนงอกออกมาตามซอกหิน ดอกสีชมพูบานสะพรั่ง ไม่ไกลนักมีต้นเหมยปลูกอยู่หลายต้น ดอกสีเหลืองของมันแบ่งบาน ส่งกลิ่นหอมเตะจมูกผู้คน

ขณะที่กำลังมองอยู่นั้น เธอก็ได้ยินเสียงบ่าวรับใช้ด้านข้างเรียกคุณชายใหญ่ เสวียเจียเยว่ หันไปมองทันที พบว่าต้นหงอึกกำลังเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เขาสวมชุดคลุมยาวสีฟ้าทั้งตัว และสวมเสื้อคลุมขนจิ้งจอกสีขาวทับความเยือกเย็นและวางอำนาจบาตรใหญ่ในอดีตรอบเลือนไปจากตัวเขาแล้วตอนนี้เขากลายเป็นชายหนุ่มที่ดูสุขุมภูมิฐาน ทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นเกิดความรู้สึกมั่นคง

เสวียเจียเยว่ ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เมื่อต้นหงอึกเห็นเช่นนั้นจึงบอกให้เด็กสาวนั่งลง และเอ่ยถามบ่าวรับใช้ที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“เหตุใดถึงไม่นำน้ำชามาให้แม่นางเสวีย”

จากนั้นก็สั่งบ่าวรับใช้ไปนำกล่องใส่ขนมทั้งหมดมาให้เขา

เมื่อบ่าวรับใช้ตอบรับจบก็เดินออกไปทันที

เสวียเจียเยว่ คิดไม่ถึงว่าในสถานการณ์เช่นนี้จะได้พบกับต้นหงอึก จึงรู้สึกกระอักกระอ่วนมิใช่น้อย

“ข้ารบกวนเจ้าเกินไปแล้ว” เธอพยักหน้าให้ต้นหงอึก รอยยิ้มบ่งบอกถึงความเกรงใจ ก่อนจะชักทายเขาตามมารยาท “ข้าไม่รู้ว่ที่นี่คือเรือนของเจ้าเจ้า...”

เสวี่ยเจียเยว่ยังพูดไม่จบก็ถูกเสียงหัวเราะของตันหงอ้อเย้ยขัดจังหวะ
“หากเจ้ารู้แต่แรกว่าที่นี้เป็นเรือนของข้าในเมืองหลวง เจ้าคงไม่ยอมซื้อ
เรือนตรงข้ามใช่หรือไม่”

รอยยิ้มบนใบหน้าของเสวี่ยเจียเยว่แข็งทื่อ ความกระอักกระอ่วนพลัน
เพิ่มมากขึ้น

ถ้ารู้แต่แรกว่าเรือนตรงข้ามคือเรือนของตระกูลตัน เธอคงไม่ซื้อเรือน
ที่อาศัยอยู่ในตอนนี้เด็ดขาด

เมื่อเห็นรอยยิ้มเจื่อนของเสวี่ยเจียเยว่ ตันหงอ้อก็ไม่ล้อเล่นอีก แต่เล่า
เรื่องของตน “ปีหน้าข้าจะสอบระดับเมืองหลวงแล้ว ข้ามาเมืองหลวงก่อน
กำหนดเพราะอยากจะทำตัวก่อน จะได้พบหน้าเหล่าบัณฑิตที่รีบเข้ามาเตรียม
สอบคนอื่นๆ ด้วย เพื่อจะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน”

ขณะที่เขาลังเลอยู่นั้น สุดท้ายก็ห้ามใจไม่ได้จนต้องเอ่ยถามเสวี่ยเจียเยว่
“เจ้าเป็นอันใดไป เหตุใดถึงร้องไห้ เหตุใดถึงวิ่งออกจากเรือน”

เขาเป็นห่วงเสวี่ยเจียเยว่มาก เมื่อเห็นดวงตาของเด็กสาวบวมเป่ง คราบน้ำ
ตายังคงติดอยู่บนใบหน้า หัวใจของเขาพลันเจ็บปวดขึ้นมาทันที แต่ถึง
อย่างไรเด็กสาวก็หมั่นหมายกับเสวี่ยหยวนจิ้งไปแล้ว ต่อให้เขาเป็นห่วงมาก
เท่าไร ก็ไม่อาจแสดงออกทางสีหน้าชัดเจนเกินไปได้

เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเขาเอ่ยถามเช่นนี้ ก็อึดอัดจนอยากจะมุดดินหนี
เสียให้ได้

เธอมองตันหงอ้อด้วยความอับอาย ก่อนจะเอียงคอเล็กน้อย ทอดสายตาดู
มองกระถางดอกส่วยเซียนที่ตั้งอยู่บนโต๊ะด้านข้าง ก่อนจะกล่าวด้วยใบหน้าที่
เหยเก

“อันที่จริง... เรื่องนั้นก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร”

ต่อให้เธอทะเลาะกับเสวี่ยหยวนจิ้งหนักหนาแค่ไหน แต่ก็เป็นเรื่องระหว่าง
พวกเขาสองคน เธอไม่อยากเล่าเรื่องนั้นให้คนอื่นรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตันหงอ้อ

ถึงอย่างไรเขาก็เคยสารภาพรักกับเธอ อีกทั้งเธอเองก็ไม่ว่าชีวิตที่ผ่านมา เขาพบเจอเรื่องอะไรมาบ้าง ถึงได้ทำให้นิสัยแตกต่างไปจากเดิมราวกับเป็นคนละคน

ตันหงอี่เห็นว่าเสวี่ยเจียเยว่กำลังจมอยู่ในภวังค์ คิดว่าอีกฝ่ายยังเห็นเขาเป็นคนนอก จึงไม่ยอมบอกเขาลักคำว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นระหว่างตนกับเสวี่ยหยวนจิ้ง

เวลานี้บ่าวรับใช้คนเมื่อครู่ยกถาดรองถ้วยน้ำชาที่มีฝาปิดสองใบเข้ามา และบ่าวรับใช้อีกคนก็ยกถาดตามเข้ามาด้วย ด้านบนนั้นมียกชามอยู่หลายใบ

ตันหงอี่มองดูก่อนจะเอ่ย “ตอนที่เจ้าอยู่เมืองผิงหยางก็ดูเหมือนว่าจะชอบขนมในร้านก๊วยเซียงโหลวไม่น้อย ข้าเคยเห็นเจ้าไปซื้ออยู่บ่อยๆ ข้ามาเมืองหลวงครั้งนี้ นำขนมจากร้านก๊วยเซียงโหลวติดมือมาด้วยพอดี เช่นนั้นก็ยกให้เจ้าทั้งหมดเลยแล้วกัน”

อันที่จริงแล้วเขาไม่ค่อยชอบของหวานเท่าไรนัก แต่เป็นเพราะรู้ว่าเสวี่ยเจียเยว่ชอบ ดังนั้นหากเขามีเวลาว่าง จึงไปซื้อขนมที่ร้านก๊วยเซียงโหลวมาจำนวนหนึ่ง แม้ว่าจะไม่กิน ทว่าได้มองดูสักเล็กน้อยก็ทำให้รู้สึกดี ก่อนที่จะเดินทางมาเมืองหลวงครั้งนี้ เขานึกในใจว่าหากได้พบเสวี่ยเจียเยว่ ก็จะมอบกล่องขนมทั้งหมดให้เด็กสาว ตอนนั้นเป็นเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ แต่ไม่นึกว่าทันทีที่มาถึงเมืองหลวงจะสมปรารถนาเช่นนี้

เสวี่ยเจียเยว่มองกล่องขนมบนถาดที่บ่าวรับใช้นำมาวางบนโต๊ะ พลันรู้สึกลำบากใจไม่น้อย ไม่รู้ว่าควรรับหรือไม่

“เจ้าวางใจเถอะ” ตันหงอี่กล่าวด้วยรอยยิ้ม “ขนมเหล่านี้ไม่ได้มีราคาอะไรนัก เจ้าไม่ต้องให้เงินข้าหรอกนะ”

ประโยคนี้คล้ายกับคำพูดของตันหงอี่ในอดีตอยู่บ้าง

จุ๋ๆ เสวี่ยเจียเยว่ก็รู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก

ดูเหมือนว่าเธอชอบตันหงอี่ในอดีตคนนั้นมากกว่า ซึ่งเธอไม่จำเป็นต้อง

ปิดบัง อยากพูดอันใดต่อหน้าเขาก็พูดออกมาเลย กระทั่งคำทอเขาก็ยังได้ แต่
ต้นหงอที่เห็นอยู่ในตอนนี้เหมือนเครื่องลายครามที่ทำอย่างประณีต หากไม่
ระวังไปสัมผัสเข้าอาจแตกได้ ดังนั้นเธอจึงไม่กล้ากล่าวจากร้ายกาจแต่อย่าง
ใด เพราะกังวลเสมอว่าอาจทำให้เขาเสียใจได้

เสวี่ยเจียเยว่คิดจะเอ่ยขอบคุณต้นหงอ และถามเขาว่าประตูหลังเรือน
อยู่ที่ใด เพราะเธออยู่ในเรือนเขาเป็นเวลานานพอสมควร ถึงเวลาที่ต้องจากไป
แล้ว

แม้จะรู้ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งไม่มีทางเดาได้ว่าตอนนี้เธออยู่ในเรือนของ
ต้นหงอซึ่งคือเรือนฝั่งตรงข้าม แต่เสวี่ยเจียเยว่ก็รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก...

ทว่าทันทีที่เธอเปิดปาก เสียงยังไม่ทันจะหลุดออกมาลั้ลค่า จู่ๆ เสียง
เย็นชาของใครบางคนก็ดังขึ้น

“ถ้านางอยากกินขนมอะไรข้าก็ออกไปซื้อให้ได้ ไม่จำเป็นต้องรบกวน
คนนอกอย่างเจ้า”

เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจทันที จึงรีบหันกลับไปมอง เห็น
เสวี่ยหยวนจิ้งที่ไม่รู้ว่ายืนอยู่ใต้ต้นการบูรริมระเบียงทางเดินข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไร
สีหน้าของเขาเย็นชาเคร่งขรึมจนไม่อาจบรรยายออกมาได้ และถือปืนที่เธอโยน
ทิ้งไว้ในมือข้างหนึ่ง

หนึ่งร้อยห้าสิบห้า

เคียงกันไม่หยุด

ตันหงอ๊หันไปมองตามที่มาของเสียง จากนั้นมุมปากก็ยกขึ้นเผยให้เห็นรอยยิ้มเย้ยหยัน “เสวี่ยหยวนจิ้ง เจ้าเองหรือ”

แต่หัวใจกลับรู้สึกเศร้าหมอง

ทั้งที่เขากำชับให้พ่อบ้านไปนั่งอยู่บนรถม้า เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งถามก็บอกเพียงว่าตนนั่งอยู่ในรถม้าคันนั้นมาโดยตลอด และอย่าทำให้ชายหนุ่มผู้นี้สงสัย แต่ไม่รู้ว่าพ่อบ้านไปทำอะไรถึงได้เผยพิรุณออกมา ทำให้อีกฝ่ายมองออกจนได้

อีกทั้งเขาไม่รู้เลยว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเข้ามาในบริเวณเรือนตั้งแต่เมื่อไร...

แม้จะประหลาดใจ แต่ชายหนุ่มก็ไม่ยอมแสดงออกทางสีหน้า เพียงเอ่ยด้วยรอยยิ้มบาง “จู่กเจ้าช่างไวต่อกลิ่นจริงๆ เลยนะ”

ความหมายนั้นก็คือการด่าว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเป็นสุนัข

เสวี่ยหยวนจิ้งเองก็ไม่ยอมอ่อนข้อให้เช่นกัน สายตาของเขาจับจ้องไปที่ตันหงอ๊ “เจ้าหลอกเยวเอ๋อร์มาที่นี่ คงไม่ได้มีเจตนาดี”

นี่คือการด่าว่าตันหงอ๊เป็นพังพอนเหลือ

ตันหงอัคร์ลิ้มและเหลือบมองมวยผมของเสวียเจียเยว่ ที่เป็นแบบแบ่ง
เกล้าปล่อยปอยผมบางส่วนลงมา นี่คือนวยผมของสตรีที่ยังมิได้ออกเรือน

“เจ้ากับแม่นางเสวียยังมิได้แต่งงานกัน...” ใบหน้าของชายหนุ่มมีรอย
ยิ้มบาง “ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว จะมาด่าว่าข้ามีเจตนาไม่ดีได้อย่างไร สิ่งที่น่าคิด
กับนางก็เหมือนกับที่เจ้าคิด”

นี่เท่ากับเป็นการยั่วโมโหแล้ว

สีหน้าของเสวียหยวนจึงเปลี่ยนไป จากนั้นไม่นานใบหน้าอันหล่อเหลา
ของเขาก็เผยแวววาวขึ้นมาขึ้น

“เจ้าวางใจเถอะ ข้ากับเยว่เออร์จะแต่งงานกันในเร็วๆ นี้ หากเจ้าไม่
รังเกียจ ก็ไปดื่มสุราแสดงความยินดีกับพวกเราได้”

ตันหงอัคร์ยังคงยิ้มบาง “ใครจะไปดื่มสุราแสดงความยินดีกับใครก่อน
ก็ยังเป็นเรื่องที่ไม่แน่นอน”

เสวียหยวนจึงรีบยิ้มเยาะก่อนแอ่ตอบทันที “หากเจ้าแต่งงานก่อน ข้า
กับเยว่เออร์จะมอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้เจ้าแน่นอน และอวยพรคู่ของเจ้าให้
ครองรักกันจนแก่เฒ่า”

พวกเขาเถียงกันไม่หยุดเช่นนั้น หัวใจดวงน้อยของเสวียเจียเยว่ที่นั่งอยู่
ข้างๆ ก็เต้นรัวไม่หยุดเช่นกัน

เมื่อครู่เสวียเจียเยว่ยังคิดว่าเสวียหยวนจึงไม่มีทางนึกออกกว่าเธอจะมา
อยู่ในเรือนของตันหงอัคร์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเรือนของตนเช่นนั้น

ทว่าตอนนี้เล่า...

นี่เท่ากับตบหน้ากันชัดๆ

แต่สิ่งสำคัญตอนนี้คือ เสวียหยวนจึงยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว เธอจะหนีรอด
ไปได้อย่างไร หรือควรจะไปตอนที่เขากับตันหงอัคร์ยังประจันหน้าทะเลาะ
กันไม่หยุดเช่นนั้น

น่าเสียดาย... แม้ว่าเสวียหยวนจึงจะยังเถียงกับตันหงอัคร์ แต่สายตาของ

เขากลับจ้องมองเสวี่ยเจียเยว่ตลอดเวลา เมื่อเธอจับที่เท้าแขนเก้าอี้ลุกขึ้นอย่างเงียบๆ และแอบหันหลังคิดจะหนีไป เขาก็รีบสลัดต้นหงอี้ทิ้งแล้วเรียกเธอเอาไว้

“เยว่เอ๋อร์”

เสวี่ยเจียเยว่ที่เพิ่งก้าวเท้าได้ไม่กี่ก้าวต้องหยุดชะงัก ร่างกายแข็งทื่อ ก่อนจะรีบก้มหน้าลง

เมื่อต้นหงอี้เห็นท่าทางหวาดกลัวของเสวี่ยเจียเยว่ จึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที และเดินไปหยุดตรงหน้าเด็กสาว เพื่อบดบังสายตาของเสวี่ยหยวนจิ้งเอาไว้ พร้อมกับเอ่ยปกป้องคนร่างบอบบาง

“เมื่อครูนี้น้าทำอะไรนาง ตอนนี้นางกลัวเจ้ามามาก เจ้ามองไม่ออกหรือ”

เสวี่ยหยวนจิ้งเหินดาดาลจนเส้นเลือดบนหน้าผากพุดพูนขึ้นมา หากไม่ใช่เพราะเขาพยายามข่มกลั่นอารมณ์เอาไว้ ตอนนี้เขาคงซัดหมัดใส่หน้าต้นหงอี้ไปแล้ว

เป็นอย่างไรที่ต้นหงอี้พูด ก่อนหน้านั้นเขาทำให้เสวี่ยเจียเยว่ตกใจไม่น้อย และตอนนี้เด็กสาวก็กลัวเขามาก เขาไม่อยากทำให้เสวี่ยเจียเยว่ตกใจอีก

เสวี่ยหยวนจิ้งหลับตาลงแล้วลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สีแดงก่ำในดวงตาของเขาจางลงเล็กน้อย น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นก็พยายามทำให้อ่อนโยนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

“เยว่เอ๋อร์ เดินมาหาข้าเร็ว”

เสวี่ยเจียเยว่ยังไม่กล้าเดินไป เธอเงยหน้ามองเสวี่ยหยวนจิ้งแวบหนึ่ง

ดวงตาของเขามีแววหวาดกลัวและแฝงไว้ด้วยความระแวงระวัง เหมือนกระต่ายน้อยที่ตกใจเป็นอย่างมาก ทำให้เสวี่ยหยวนจิ้งเจ็บปวดใจยิ่งนัก น้ำเสียงของเขาจึงอ่อนโยนยิ่งขึ้น

“เยว่เอ๋อร์ มาเถิด”

หลายปีมานี้เสวี่ยเจียเยว่เคยชินกับความอ่อนโยนและรักใคร่เอ็นดู

ที่เสวี่ยหยวนจิ้งมีต่อเธอ จึงตกใจกับด้านที่แข็งแกร่งของเขาก่อนหน้านั้น ทว่าเมื่อชายหนุ่มอ่อนโยนกับเธออย่างอ่อนโยนเช่นนี้ เธอก็รู้สึกปวดตาขึ้นมา

ตันหงอู้เห็นสีหน้าของเสวี่ยเจียเยว่อ่อนคลายลง ถึงแม้จะรู้ว่าระหว่างเด็กสาวกับเสวี่ยหยวนจิ้งมีความรักใคร่กันจริงๆ และเขาก็ไม่อาจยื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยวได้ กระนั้นเขาก็ไม่อยากจะเห็นเสวี่ยเจียเยว่เดินกลับไปอยู่ข้างกายเสวี่ยหยวนจิ้ง

ชายหนุ่มอยากให้เด็กสาวยืนอยู่ด้านหลังเขาเช่นนี้เสมอ หากเสวี่ยเจียเยว่ยินยอม เขาจะพยายามอย่างสุดกำลัง จะไม่เกรงกลัวเสวี่ยหยวนจิ้งแม้แต่น้อย

ตันหงอู้เอ่ยเบาๆ “หากเจ้าไม่ยอมไป เจ้าก็จงอยู่ตรงนี้ไม่ต้องขยับวางใจเถอะ ข้าจะปกป้องเจ้าเอง ข้าจะไม่ยอมให้ใครมาบังคับให้เจ้าทำในสิ่งที่เจ้าไม่ยินยอม”

หัวใจของเสวี่ยเจียเยว่สั่นไหว ก่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา

เธอพบว่ามันยากขึ้นกำลังหрімองมา แสงแดดสีทองในยามโพล้เพล้ สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง กระทบลงบนใบหน้าอันหล่อเหลาของชายหนุ่ม และแววตาของเขาก็เต็มไปด้วยความจริงใจทั้งยังห่วงใยเธอ

แต่นั่นกลับทำให้เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกลำบากใจไม่น้อย

มิใช่ไม่ว่าตันหงอู้คิดอย่างไรกับเธอ แต่ก่อนมาที่เมืองหลวงทะเลสาบในใจของเธอถูกเสวี่ยหยวนจิ้งกวนจนพ่วน และเป็นเพราะความโอหังว่างอำนาจบาตรใหญ่ของตันหงอู้ทำให้เธอหงุดหงิด ดังนั้นเธอจึงกล่าปฏิเสธเขาอย่างไม่เกรงใจ

ทว่าตอนนี้...

ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ นิสัยของเขาก็เปลี่ยนไป กลายเป็นคนอ่อนโยนและสุ่มเช่นนี้

พูดตามตรง ในภพที่จากมาเธอเป็นคนขาดความรัก จึงต้องการใคร

สักคนที่สามารถให้ความรักแก่เธอได้ และให้อภัยสำหรับข้อบกพร่องทั้งหมดของเธอ ทั้งยอมรับความไร้เหตุผลและการเสแสร้งเป็นบางครั้งของเธอได้ ดังนั้นในอดีตอาจเป็นคนหยิ่งยโสที่ทำให้เสวี่ยเจียวรำคาญ แต่เขาในตอนนี้เป็นคนใจกว้างและอ่อนโยนแบบที่เธอต้องการมากที่สุดตั้งแต่แรก

เมื่อเธอมองไปที่เสวี่ยหยวนจิ้งก็พบว่า เขากำลังยื่นหันหลังให้แสงอาทิตย์ ทำให้เธอไม่อาจเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน และเงาของเขาก็ดูยาวมาถึงตรงหน้าเธอ รวากับว่าเพียงก้าวเดียวเธอก็สามารถเหยียบเงาได้แล้ว

เสวี่ยเจียวถอนหายใจเบาๆ หลายปีมานี้เธอคิดว่าเสวี่ยหยวนจิ้งค่อยๆ มีชีวิตเหมือนคนปกติ ความเย็นชาและโหดเหี้ยมถูกกาลเวลาทำให้จางหาย แต่คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายมันยังคงอยู่เช่นเดิม สิ่งเหล่านี้ได้แทรกซึมเข้าไปในกระดูกของเขาแล้ว เก่งว่าหากไม่ทำตามความปรารถนาของเขา มันก็จะกำเริบขึ้นมาอีกครั้ง

เมื่อคิดจนถึงขั้นนั้น เสวี่ยเจียวก็เข้าใจว่าเสวี่ยหยวนจิ้งยังรู้สึกไม่วางใจกับเรื่องของเธอ เพราะคิดเสมอว่าเธอจะไปจากเขา บางครั้งจึงรู้สึกประหม่าที่จะใช้คำพูดทำร้ายจิตใจเธอ เมื่ออดกลั้นมานานจึงทำเรื่องบังคับฝืนใจเธอเช่นนั้น

เขายังโง่งงและมีความคิดอยากครอบครอง บางครั้งก็ทำตัวติดกับเธอ ทั้งยังตั้งใจพูดถ้อยคำหยอกล้อ เพราะอยากให้เห็นท่าทีเขินอายจนหน้าแดงของเธอ...

แต่จะทำอย่างไรได้ เสวี่ยหยวนจิ้งคนนี่คือคนที่เธอรัก พวกเขาผ่านเรื่องราวมากมายมาด้วยกัน ไม่มีใครจะไปจากกันได้

ส่วนต้นหงอั้นนั้น เธอคงทำได้เพียงพูดกับเขาอย่างจริงจัง “ข้าขอโทษ”

ความหวังในแววตาของต้นหงอั้นหม่นหมองลงในทันที หลังจากเงยบั้นไปได้ครู่หนึ่ง มุมปากของเขายกขึ้นราวกับอยากจะมี แต่หน้าเสียดายที่แม้แต่รอยยิ้มอันขมขื่นในตอนนั้นเขาก็ยังไม่ออก มีเพียงเสียงที่เจ็บปวดดังขึ้น

“เจ้าไม่ต้องขอโทษข้า”

ไม่ว่าเวลาใดก็ไม่จำเป็นทั้งนั้น

เสวียเจียเยว่พยักหน้าให้ตันทงอ๊ี้ จากนั้นก็เดินไปหาเสวียหยวนจิ้ง

เสวียหยวนจิ้งกุมมือเด็กสาวเอาไว้ทันที และดึงมาอยู่ข้างๆ เขา จากนั้น

ทั้งสองคนก็หมุนตัวจะเดินจากไป

ตันทงอ๊ิมองแผ่นหลังอันซบผอมของเสวียหยวนจิ้ง และอดที่จะเอ่ยเสียงต่ำไม่ได้ “เสวียหยวนจิ้ง ต่อไปอย่าทำให้นางร้องไห้อีก มิฉะนั้นข้าจะไม่สามารถปล่อยมือไปง่ายๆ เช่นในตอนนี้”

เสวียหยวนจิ้งหยุดชะงัก ก่อนจะหันกลับไปมองตันทงอ๊ี้ทั้งที่ยังกุมมือเสวียเจียเยว่

เมื่อเสวียเจียเยว่เห็นเช่นนั้น หัวใจของเธอก็เต้นแรงขึ้น เหงื่อผุดซึมออกมาบนฝ่ามือ

เสวียหยวนจิ้งสัมผัสได้ว่าเด็กสาวเป็นกังวล จึงใช้นิ้วหัวแม่มือลูบหลังมือบอบบางของอีกฝ่ายเบาๆ จากนั้นก็เอ่ยกับตันทงอ๊ีอย่างใจเย็น

“นางคือชีวิตของข้า ข้าจะยอมให้นางร้องไห้อีกได้อย่างไร เจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่มีวันให้โอกาสนี้แก่เจ้า”

เมื่อพูดจบเขาก็พาเสวียเจียเยว่เดินจากมาโดยไม่หันกลับไปมองตันทงอ๊ีอีก ปล่อยให้ชายหนุ่มยืนอยู่ที่เดิม มองแผ่นหลังของพวกเขาค่อยๆ หายไปด้วยสีหน้าสิ้นหวัง

ครู่ต่อมาตันทงอ๊ี้หัวเราะเสียงต่ำอย่างจับพลัน จากนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ด้านข้าง

“นางคือชีวิตของเจ้า แล้วก็เป็นชีวิตของข้าเช่นกัน แต่น่าเสียดายที่ในใจของนางไม่มีข้า มีเพียงเจ้า จะให้ข้าฝืนใจนางได้อย่างไร”

ดวงอาทิตย์สีแดงลับขอบฟ้า ความมืดคืบคลานมาจากภูเขาน้ำค้างไกล ในที่สุดท้องฟ้าก็ค่อยๆ มีดลอย่างช้าๆ

ต้นหงอไม่รู้ว่าเขาตั้งอยู่ในห้องโถงเป็นเวลานานเท่าไร ในที่สุดพ่อบ้านก็ทนไม่ไหวจึงต้องเดินเข้ามาอย่างเงียบๆ แล้วเอ่ยถามเสียงเบา

“คุณชายใหญ่ ฟ้ามืดแล้ว ท่านอยากให้จุดตะเกียงหรือไม่”

ต้นหงอได้สติกลับมาทันที และเห็นว่าห้องฟ้าด้านนอกมืดแล้วจริงๆ แม้แต่ลวดลายบนฝาถ้วยชาก็มองไม่เห็นแล้ว

“เช่นนั้นก็จุดตะเกียงเถอะ” เขาสั่งเบาๆ

พ่อบ้านขานรับ ก่อนจะรีบเรียกบ่าวรับใช้ที่ยืนอยู่ข้างนอกเข้ามาจุดตะเกียงในห้องโถง

บนโต๊ะยังมีกล่องขนมที่เขาซื้อจากร้านก๊วยเซียงโหลวในเมืองผิงหยาง เมื่อครูเสวี่ยเจียเยว่รีบร้อนจนไม่ได้นำไปด้วย

เดิมทีต้นหงอตั้งใจจะเรียกให้บ่าวรับใช้นำกล่องขนมเหล่านี้ไปส่งให้เสวี่ยเจียเยว่ที่เรือนตรงข้าม แต่เมื่อคิดว่าเสวี่ยหยวนจิ้งอาจเข้าใจว่าที่เขาทำเช่นนี้เป็นเพราะต้องการยั่วยุ เป็นไปได้มากกว่าอีกฝ่ายอาจเอาความโกรธไปลงกับเสวี่ยเจียเยว่ สุดท้ายเขาจึงไม่ได้ให้คนส่งไป แต่เอื้อมมือไปเปิดฝากล่องหนึ่งใบออก และหยิบขนมดอกบัวขึ้นมากินอย่างช้าๆ

มันทั้งกรอบและหอมหวาน ช่างอร่อยยิ่งนัก เขาไม่เคยรู้เลยว่าขนมจะอร่อยมากเช่นนี้

แต่ในขณะที่กินอยู่นั้น ชายหนุ่มหัวเราะเสียงต่ำอีกครั้ง จากนั้นก็กินไม่ลงอีกต่อไป ก่อนจะนำขนมดอกบัวในมือใส่ลงในกล่องเช่นเดิม

ไม่ว่าเขาจะสร้างทำเป็นไม่สนใจเพียงใด แต่ในใจก็ยังคงเศร้าโศกอยู่ดี ‘เสวี่ยเจียเยว่ เจ้ารู้ถึงความทุกข์ในใจของข้าหรือไม่’

หนึ่งร้อยห้าสิบหก

การวิเคราะห์อย่างร้ายกาจ

เสวี่ยหยวนจิ้งกุมมือเสวี่ยเจี๋ยเยว่ตลอดทางเดินกลับเรือน

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ยังคงสงบนิ่งมาตลอดทาง กระทั่งวางแผนไว้ในใจว่าหลังจากกลับไปจะต้องพูดคุยกับเสวี่ยหยวนจิ้งให้รู้เรื่อง ไม่อย่างนั้นหากทำให้เขาสงสัยอยู่ตลอดเวลาว่าเธอจะจากไปเช่นนี้ แล้วเขาทำเรื่องน่าอับอายเช่นนั้นกับเธออีก คงไม่ใช่เรื่องดีต่อคนทั้งสองเป็นแน่ และเรื่อง ‘อาณัติจรรฐริกิจ’ ของเธอนั้นก็ต้องพูดให้รู้เรื่องเช่นกัน นี่คือการสิ้นตายของเธอ

อันที่จริงเสวี่ยเจี๋ยเยว่เองก็ไม่ใช่คนทะเยอทะยานอยากประสบความสำเร็จอะไรขนาดนั้น แต่เธออยากจะทำในเรื่องที่ตัวเองอยากทำ ใช้ชีวิตอย่างอิสระ ไม่เหมือนสตรีอื่นที่ไม่ยอมก้าวออกจากเรือน หลังจากแต่งงานก็เอาแต่ดูแลสามีและลูกๆ ชีวิตเช่นนั้นมันจะไปมีความหมายอันใด

สตรีก็เหมือนบุรุษ อันดับแรกก็ต้องทำเพื่อตัวเอง หลังจากนั้นถึงจะเป็นบทบาททางสังคมอื่นๆ จะให้สตรีอุทิศตนให้แก่การแต่งงาน อยู่ในฐานะภรรยาและแม่ เช่นนั้นชีวิตเธอจะไปมีความหมายอะไร ไม่เท่ากับถูกสังหารอย่างไร้ความปราณีหรือ

เมื่อได้ยินเสียงหยวนจิ้งปิดประตูกลาง หัวใจของเธอก็สั่นสะท้านอย่างรุนแรง

เธอเหลือบมองชายหนุ่ม เห็นสีหน้าของเขายังคงสงบนิ่ง ไม่มีที่ท่าว่าจะโกรธแค้นน้อย แต่เสียงเจียเยว่รู้ว่าความเงียบเช่นนี้เหมือนเป็นสัญญาณเตือนว่าพายุลูกใหญ่กำลังจะมา

อีกอย่าง... เธอรู้สึกว่เสียงหยวนจิ้งที่ดูสงบเช่นนี้ อีกไม่นานเขาอาจจะสูญเสียการควบคุมตัวเองก็เป็นได้

เขาจะทำเรื่องที่ยังทำไม่เสร็จเมื่อครู่นี้กับเธอหรือไม่ อันที่จริงเรื่องนี้ดูเหมือนจะไม่มีอะไรมาก เขาเพิ่งทำกับเธอเป็นครั้งแรก และยังไม่ถึงขั้นที่สมบูรณ์ จึงไม่ถือว่าเธอเสียเปรียบอะไร อีกทั้งไม่ช้าก็เร็วพวกเขาต้องแต่งงานกัน สุดท้ายเขาต้องทำเช่นนั้นกับเธออยู่ดี

ครั้งหนึ่งเสียงหยวนจิ้งเคยจับมือเธอไปสัมผัสตรงนั้นของเขา ความร้อนผ่าที่แล่นมาสู่ฝ่ามือของเธอนั้นยังไม่เท่าไร แต่ขนาดของมันกลับน่าตกใจยิ่งนัก ร่างที่เธอครอบครองอยู่นี้จะรับไหวหรือไม่ เธอเคยได้ยินว่าครั้งแรกนั้นเจ็บมาก

เสียงเจียเยว่ครุ่นคิดเรื่องนี้ในใจอย่างลับสน เมื่อคิดแล้วย่อมเกิดความหวาดกลัว จากนั้นเธอก็อยากจะหันหลังให้เขาแล้ววิ่งหนีไป

แต่น่าเสียดายที่เจตนาของเธอมองถูกเสียงหยวนจิ้งมองออก เขากุมมือเธอเดินเข้าไปในเรือนแล้วกดเธอนั่งลงบนเก้าอี้ ก่อนจะลากเก้าอี้อีกตัวมานั่งตรงข้ามกัน ทั้งยังวางแขนทั้งสองข้างบนที่วางแขนเก้าอี้ที่เสียงเจียเยว่ นั่งอยู่เพื่อป้องกันไม่ให้อีกฝ่ายหนีไปได้ พลังจับจ้องเธอด้วยดวงตาเป็นประกาย

เมื่อเสียงเจียเยว่เห็นเช่นนั้น ในใจเธอยิ่งตื่นตระหนกมากขึ้น ขณะที่เธอคิดจะขัดขึ้น ก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้านี้เป็นเพราะตนขัดขึ้น ถึงได้ทำให้พวกเขาทั้งสองคนไปถึงขั้นนั้นได้ และตอนที่เสียงหยวนจิ้งมองมา เดิมทีเขาก็ต้องการให้เธอพูดดีๆ ด้วย...

เสวี่ยเจียเยว่คิดได้ดังนั้น มือที่เดิมที่จะผลักเสวี่ยหยวนจิ้งออกไป ก็ค่อยๆ หดกลับมา น้ำตาลออบัว ก่อนจะเอ่ยเรียกเขาด้วยเสียงลั่นเครือ

“ท่านพี่”

สีหน้าของเธอเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและหวาดกลัว ดวงตาคู่นั้นมีชั้นหมอกบางๆ ไหลเลยจะมีความตื้อตันและแข็งกระด้างเฉกเช่นยามที่เผชิญหน้ากับเขาเมื่อครู่

เส้นเลือดบนหน้าผากเสวี่ยหยวนจิ้งกระตุกเบาๆ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่อยากจะผ่านเรื่องที่เสวี่ยเจียเยว่หนีออกจากเรือนไปง่ายๆ

ดังนั้นเขาจึงค่อนข้างจزمูก สีหน้ายังคงเคร่งขรึมไม่น้อย “ตอนนี้รู้จักรเรียกข้าว่าท่านพี่แล้วหรือ ข้าขอถามเจ้า เมื่อครู่นี้เจ้าคิดจะไปทำไม”

เสวี่ยเจียเยว่ นั่งหาคอไม้พุดอะไร ความจริงเมื่อครู่นี้เธอเองก็ไม่รู้ว่าจะไปทำไมได้เช่นกัน เพียงแต่รู้สึกว่เสวี่ยหยวนจิ้งดุเธอเช่นนั้น ทั้งยังบีบบังคับกัน ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายอารมณ์และรู้สึกผิด จึงไม่อยากอยู่กับเขา เพียงคิดว่าอยากจะออกไปเดินเล่นคนเดียว

แม้เสวี่ยเจียเยว่จะไม่ได้เอ่ยคำใดออกมา แต่เสวี่ยหยวนจิ้งก็คาดเดาได้

“เจ้าคิดว่าหนีไปจากข้าแล้วจะไม่มีใครสนใจเจ้าอย่างนั้นหรือ เมืองที่กว้างใหญ่เช่นนี้ ผู้คนทำสิ่งใดก็ได้ตามใจตนเอง เหตุใดเจ้าไม่คิดให้มากกว่านี้ ที่นี้เป็นเมืองหลวง หากบังเอิญเดินชนคนระหว่างทาง คนผู้นั้นอาจเป็นคนของราชสำนัก หากเจ้ามีใบหน้าธรรมดาไปแล้วไป คนอื่นไม่ชายตามองเจ้ามากนัก แต่นี่ใบหน้าของเจ้าโดดเด่นเกินผู้คนทั่วไป เมื่อใดที่เจ้าเดินออกไปก็จะเป็นจุดสนใจของผู้อื่นทันที

“เหตุการณ์ในวัดต้าเซียงกั๋วคราวที่แล้ว เจ้ายังไม่คิดจะเรียนรู้อีกหรือ ตอนนี้อย่าออกไปนอกเรือนคนเดียวอีก คิดว่าจากนี้ไปไม่มีข้าดูแลเจ้า เจ้าจะทำตามใจอย่างไรก็ได้หรือ หากถูกคนจับไปแล้วขังเจ้าไว้ในห้องที่โหล่ลักแห่ง ทั้งชีวิตนี้เจ้าก็อย่าได้คิดจะก้าวออกมาจากประตูแม้แต่ก้าวเดียว ถึง

ตอนนั้นเจ้าคิดว่าจะทำตามใจได้อีกหรือไม่ เกรงว่าแม้แต่ตายก็ยังเป็นเรื่องยาก”

เสวี่ยเจียเยว่วิ่งไปเมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งถามเธอยาวเหยียด ผ่านไปครู่ใหญ่ เธอก็ยังไม่ได้พูดอะไร

ในภาพที่จากมาเธอเป็นหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่ง และมีคนในมหาวิทยาลัยมาจีบบ้าง แต่ก็ไม่เคยพบกับเหตุการณ์อย่างที่ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งพูดมาก่อน อีกทั้งจิตใจสำนึกของเธอก็ยังบอกอีกว่าเรื่องที่ชายหนุ่มกล่าวมานั้นดูจะห่างไกลจากตัวเธอมาก...

ในที่สุดเธอก็ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง “ข้า... ข้าไม่ได้มีความแค้นกับใคร อยู่ดีๆ ใครจะมาจับข้าไปได้อย่างไรกัน อีกอย่าง... ราชสำนักก็ไม่มีกฎลงโทษหรือไร แม้ฮ่องเต้จะทำผิดก็ต้องได้รับโทษเช่นราษฎร”

เสวี่ยหยวนจิ้งมองเด็กสาว ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างจวนปัญญา

เสวี่ยเจียเยว่เป็นคนใจดี ไม่ค่อยให้ความสำคัญแก่การระงับคน อีกทั้งหลายปีมานี้เขาปกป้องเด็กสาวได้ดีมาก ไม่เคยให้อีกฝ่ายเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเลวร้ายสักครั้ง หากจะทำสิ่งใดไม่ดีเขาก็พยายามไม่ทำให้เสวี่ยเจียเยว่เห็นอีกฝ่ายจึงไร้เดียงสาเช่นนี้

“หรือเจ้าไม่เคยได้ยินว่าราษฎรเดิมที่ไม่มีความผิด แต่เพราะมีหยกติดตัวจึงมีความผิด ความผิดของเจ้าคือมีใบนางงามตามเกินสตรีใด ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าเป็นฝ่ายไปยั่วโทษใครก่อนก็มีคนเข้าหาเจ้า หากตอนนี้ในมือข้ามีอำนาจที่ดี คนอื่นย่อมไม่กล้าโลกในความงามของเจ้า แต่ตอนนี้ข้าเป็นเพียงบัณฑิตธรรมดาคนหนึ่ง จะมีกำลังที่ไหนมาปกป้องเจ้า ส่วนเรื่องลงโทษ...”

เสวี่ยหยวนจิ้งยิ้มอย่างเยินยา

“เป็นเพียงกฎของคนมีอำนาจตั้งขึ้นเพื่อควบคุมคนไร้อำนาจ เจ้าถึงกับคิดว่ามันมีอยู่จริงเชียวหรือ และที่เจ้าบอกว่าฮ่องเต้ทำผิดก็ต้องได้รับโทษเช่นราษฎร เป็นเพียงคำพูดไปเรื่อยเท่านั้น เจ้าเคยเห็นฮ่องเต้ถูกลงโทษเช่นราษฎรกี่ครั้งกัน”

เสวี่ยเจียเยว่ตะลึงจนอ้าปากค้าง หลังจากฟังคำพูดของเสวี่ยหยวนจิ้ง เธอก็ไม่อาจโต้แย้งได้สักคำ

เสวี่ยหยวนจิ้งมองท่าทางนิ่งอึ้งของเด็กสาวแล้วรู้สึกขบขันในใจ

เสวี่ยเจียเยว่คงไม่เคยคิดถึงเรื่องเหล่านี้ และที่น่าโมโหคือเด็กสาวยังไร้เดียงสา คิดจะหนีออกจากเรือนเพื่อที่ในภายภาคหน้าจะได้ทำในสิ่งที่ตนต้องการใช้หรือไม่

ในเมื่อพูดมาถึงเรื่องนี้แล้ว เขาก็จะอธิบายเรื่องอื่นให้ชัดเจน เพื่อไม่ให้เสวี่ยเจียเยว่คาดเดาไปเอง และต่อไปความสัมพันธ์ของพวกเขาจะต้องดีขึ้น

คิดได้ดังนั้นเสวี่ยหยวนจิ้งจึงพูดต่อไป “เจ้าชอบว่าข้าพูดเอาแต่ตัวเองเป็นที่ตั้ง ชอบบ่งเรื่องของเจ้า แต่เจ้ายังจำได้หรือไม่ คำพูดที่ข้าบอกเจ้าตอนที่พวกเรากับท่านยายหานเข้าเมืองไปขายเต้าหู้ด้วยกัน แต่ไหนแต่ไรมาสตรีนั้นจะทำการกิจการได้ยากกว่าบุรุษ ถ้าแก่แก่ร้านขายของปาผู้นั้นปานนี้ก็ยังไม่ออกเรือน ไม่มีลูกคอยอยู่ข้างๆ ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวลำพัง ด้วยเหตุนี้นางจึงต้องเผชิญกับคำดูหมิ่นเหยียดหยาม และถูกคนจงใจทำให้ลำบาก

“ข้าไม่ขอปิดบังเจ้า ตัวข้าไม่เคยคิดอยากให้เจ้าทำการกิจการใดเลย แต่เห็นเจ้าเอาแต่ยืนกรานตอนอยู่ในเมืองผิงหยาง ข้าจึงตามใจเจ้า นำเงินออกมาให้เจ้าใช้เล่น แต่ถึงอย่างนั้น ช่วงที่เจ้าทำการกิจการร้านตัดชุดและขายพริก มีหลายเรื่องที่ข้าแอบช่วยเจ้าแก้ปัญหา ไม่อย่างนั้นเจ้าคิดว่ากิจการของเจ้าในเมืองผิงหยางจะราบรื่นได้อย่างไร

“ตอนนี้เจ้าก็ซื้อที่ดินเปล่าในเมืองหลวงไว้แล้ว ข้ารู้ว่าเจ้ามีความคิดมากมาย ล้วนเป็นความคิดที่คนอื่นไม่มี เจ้าสามารถใช้พื้นที่เปล่าผืนนั้นทำประโยชน์ได้หลายอย่าง ไม่แน่มันอาจจะกลายเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ แต่เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าภายใต้อำนาจของฮ่องเต้ การทำการกิจการจะง่ายดายราบรื่นขนาดนั้นเชียวหรือ ที่ดินที่ซื้อมาแล้ว หากต่อไปยากทำอะไร ก็ต้องไปรายงานต่อขุนนางที่ดูแลเรื่องนี้ในที่ว่าการใช้หรือไม่ คิดว่าจะมีขุนนางที่ใสสะอาดพอ

จะพูดคุยเหตุผลกับเจ้าหรือไม่ หากพบคนที่ไม่มีเหตุผลเจ้าจะอย่างไร ตราบใดที่ขุนนางหนึ่งคนไม่เห็นด้วย เรื่องนี้เจ้าอย่าได้คิดว่าจะทำสำเร็จ แม้ว่าตอนนี้ในมือของเจ้าจะมีเงิน แต่เจ้ารับประกันได้หรือไม่ว่าขุนนางทุกคนจะรับเงินจากเจ้า

“อีกอย่าง... เงินในมือของเจ้าจะเพียงพอสำหรับขุนนางสักกี่คน ตอนนี้ลูกชายของเซียวโล่วรู้จักเจ้าแล้ว ลูกสาวของผู้ตรวจการเมืองผิงหยางคนนั้นก็รู้จักพวกเรากับ และดูเหมือนนางจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับเจ้า หากเจ้าออกไปตอนนี้แล้วบังเอิญพบกับพวกเขาเข้าจะอย่างไร เรื่องเหล่านี้เจ้าเคยคิดบ้างหรือไม่”

เสวียเจียเยว่ยังคงนิ่งเงียบเพราะพูดอะไรไม่ออก เธอไม่เคยคิดว่าทุกอย่างจะร้ายแรงขนาดนี้ เพียงคิดว่าจะจะไปตามกฎระเบียบข้อบังคับเหมือนในภาพที่จากมา

หลังจากเงียบอยู่นานเสวียเจียเยว่ก็กล่าวขึ้น “แล้วต่อไปข้าต้องอยู่แต่ในเรือนทั้งวัน ไม่ให้ออกไปไหนอย่างนั้นหรือ อีกทั้งที่ดินเปล่าที่ข้าซื้อมาแล้วผืนนั้น ก็ต้องปล่อยไว้ว่างต่อไปเช่นนั้นหรือ”

เสวียหยวนจิ้งยกมือขึ้นกอดหัวคิ้วของตนอย่างเหนื่อยใจ “ตอนนี้เจ้าต้องอยู่ในเรือนไปก่อนชั่วคราว ห้ามออกไปไหน ส่วนที่ดินเปล่าผืนนั้น ทำได้แค่ปล่อยว่างไปก่อน”

เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเสวียเจียเยว่หม่นหมองลง เสวียหยวนจิ้งก็เอ่ยขึ้นมาอีก “รอให้ข้าสอบผ่านระดับเมืองหลวงและได้เป็นขุนนางแล้ว หลังจากมีอำนาจ เจ้าค่อยใช้พื้นที่เปล่าผืนนั้นทำเรื่องที่เจ้าอยากทำ เมื่อถึงเวลานั้นมีข้าอยู่ด้วย เรื่องเจรจากับขุนนางที่ดูแลเรื่องนี้ในที่ว่าภารกิจจะง่ายขึ้น”

พอได้ยินเขาพูดเช่นนั้น เสวียเจียเยว่คิดว่าเบื้องหน้าของตนพลันสว่างวาวขึ้นมาทันที ราวกับมีถนนอันงดงามกว้างใหญ่ปรากฏอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเธอ บทบาทในนิยายนั้น เสวียหยวนจิ้งจะได้เป็นเสนาบดี และการสอบ

ที่ผ่านมา เขาก็ได้ตำแหน่งสูงสุดทุกระดับ เช่นนั้นการสอบครั้งหน้า ตำแหน่งจอหงวนก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขาอย่างแน่นอน ในตอนสุดท้ายของนิยายเมื่อเขาได้เป็นเสนาบดี เช่นนั้นเชื้อโสฬสผู้นั้นก็ต้องถูกเสวี่ยหยวนจิ้งกำจัดไป พอถึงตอนนั้นเธอยังต้องกลัวลูกชายของเชื้อโสฬสอีกหรือ

เมื่อคิดได้เช่นนี้ เธอจึงดีใจเป็นอย่างมาก และยื่นมือไปคว้าแขนของเสวี่ยหยวนจิ้งพลางเอ่ย

“ท่านพี่ รีบอ่านตำราเตรียมตัวสอบระดับเมืองหลวงเถิด วันหน้าหากท่านได้เป็นขุนนางใหญ่แล้ว ท่านต้องปกป้องข้าได้แน่นอน”

เสนาบดีคือตำแหน่งที่อยู่ใต้คนคนเดียวนั่นคือฮ่องเต้ แต่อยู่เหนือคนนับหมื่น เมื่อถึงตอนนั้นขอเพียงเสวี่ยเจียเยว่ไม่ทำความผิดร้ายแรงจนถึงตายเกรงว่าในเมืองหลวงนี้คงไม่มีใครกล้าทำให้เธอลำบากใจ

เสวี่ยหยวนจิ้งได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เป็นประกายราวกับมีรอยยิ้ม ทว่าใบหน้าหล่อเหลายังคงเคร่งขรึม

การหนีออกจากเรือนถือเป็นเรื่องใหญ่สำหรับเขา ต่อไปนี้เขาจะไม่ยอมให้เสวี่ยเจียเยว่ทำเช่นนี้อีก ดังนั้นเขาต้องจัดการปัญหาในคราวเดียว

ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มตั้งกฎเกณฑ์ “ถ้าเจ้าสัญญากับข้ามาสองข้อ ต่อไปเมื่อข้าได้เป็นขุนนางในราชสำนักแล้ว เจ้าจะสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจเจ้า”

“เรื่องอันใดหรือเจ้าคะ” เสวี่ยเจียเยว่รีบถาม “พูดมาสิเจ้าคะ”

เพียงแค่สองเรื่องเท่านั้น ด้วยความดีที่เสวี่ยหยวนจิ้งทำกับเธอแล้ว เสวี่ยเจียเยว่คิดว่าคงไม่เหลือปากว่าแรงอันใด

“เรื่องแรก...” ใบหน้าหล่อเหลาของเสวี่ยหยวนจิ้งยังคงตึงเครียด และดูเคร่งขรึมไม่น้อย “ต่อไปนี่ ถ้าระหว่างพวกเราเริ่มเรื่องไม่เข้าใจกัน เจ้าร้องให้กับข้าได้ โวยวายกับข้าได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม พวกเราควรบิดประทุเรือนเพื่อแก้ไขปัญหาคือห้ามเจ้าวิ่งออกไปเพราะความโกรธเหมือนวันนี้ เข้าใจหรือไม่”

คนสองคนจะอยู่ด้วยกันตลอดชีวิต เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายรักกันลึกซึ้ง

เพียงใด แต่ยากจะหลีกเลี่ยงเรื่องบาดหมาง ลึนกับพี่น้องอย่างไรก็มีช่วงเวลาที่ต้องกระทบกัน การทะเลาะกันไม่ใช่เรื่องใหญ่ สุดท้ายแล้วพวกเขาจะกลับมาดีเอง แต่ห้ามทำอะไรหุนหันพลันแล่นเพียงเพราะความโกรธ หากเกิดเรื่องร้ายขึ้น ยามนั้นก็เลยเสียกันไปเสียแล้ว

เสวี่ยเจียเยว่ไตร่ตรองดู รู้สึกว่าที่เสวี่ยหยวนจิ้งกล่าวมานั้นมีเหตุผล ดังนั้นเธอจึงพยักหน้า “ได้ ข้ารับปาก ต่อไปนี้ข้าจะไม่หนีออกจากเรือนอีกแล้ว”

ก่อนจะเอ่ยถามเขาก่อนอีก “เรื่องที่สองเล่า ท่านรีบพูดมาเร็วเข้า”

เห็นเสวี่ยเจียเยว่เชื่อฟังเช่นนี้ ในใจของเสวี่ยหยวนจิ้งพลันผ่อนคลายลง จนเกือบปล่อยยกมือขึ้นลูบศีรษะเด็กสาวแล้วคิดว่าตัวอีกฝ่ายเข้ามาออกอดด้วยความรัก

ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะข่มกลั้นแรงกระตุ้นของหัวใจได้ เขายังคงทำหน้าที่จริงจัง แต่ร่างกายครึ่งบนกลับขยับเข้าไปใกล้เสวี่ยเจียเยว่อีกเล็กน้อย สายตาจับจ้องไปที่แววตาของอีกฝ่าย

“เรื่องที่สอง...” นัยน์ตาของเขาเป็นประกายขณะเอ่ยด้วยเสียงทุ้ม “ลงชื่อในหนังสือสมรสกับข้า”

เสวี่ยเจียเยว่ฟังจบใบหน้าที่ปรากฏความตกใจอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งเห็นเช่นนั้น ในใจก็เจ็บปวดเหมือนถูกเข็มทิ่มแทง แต่ไม่ว่าอย่างไรวันนี้เขาต้องให้อีกฝ่ายลงชื่อในหนังสือสมรสกับเขาให้ได้

เขาไม่คิดว่าเจ้าของเรือนผั่งตรงข้ามคือตันหงอี่ เมื่อเห็นเสวี่ยเจียเยว่ยืนอยู่ข้างหลังบุรุษผู้นั้น เสวี่ยหยวนจิ้งรู้สึกเดือดดาลไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากได้ยินถ้อยคำที่ตันหงอี่กล่าวกับเสวี่ยเจียเยว่แล้ว เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายรักแม่นางผู้นี้ ดังนั้นเขาจึงต้องหาทางป้องกันเอาไว้ก่อน